

den finder det nødvendigt, strax at træffe de fornødne Foranstaltninger, som om Sygdommen allerede var tagen under Behandling for offentlig Regning, og saa er der ingen Betænkelse ved det 2det Stykke i § 2. Som nævnt i Motiverne, have vi hidtil for Landet kun haft en gammel Forordning af 17de April 1782 med Hensyn til disse Forhold, en Forordning, som for Resten efter mit Sjøn for sin Tidsalder indeholdt mange gode Bestemmelser. Blandt Andet fandtes deri ogsaa nogle Bestemmelser om Begravelser i Tilfælde af smitsomme Sygdomme. Herom findes der ikke Noget i det foreliggende Lovforslag, men jeg antager, at naar § 20 siger, at Justitsministeriet ved Regulativ kan give nærmere Regler om Desinfektion m. m. samt for Behandling af Pig, maa Justitsministeriet i et saadant almindeligt Regulativ ogsaa kunne give nærmere Regler om, hvorledes der vil være at forholde ved Begravelser i Tilfælde af smitsomme Sygdomme. Jeg tror nu, at Befolkningen er saa ophøjt — og saa bange — at Mange ville holde sig borte ved saadanne Leiligheder, men nogle Steder turde det vel ogsaa være, at gammel Skik vil bringe Folk til at møde ved saadanne Begravelser ligesom sædvanlig, og det tror jeg er Noget af det Allersfarligste. Jeg har blot villet nævne dette, idet jeg forudætter, at min Formodning om Forstaaelsen af § 20 er rigtig.

I Lovforslagets § 22 findes Bestemmelser om Oprettelse af Sygehuse for smitsomme Sygdomme, hvilke Sygehuse ikke maa benyttes til anden Brug. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Paragraf. Jeg tror rigtignok, at der kan reises adskillige Betæneligheder imod, at der skulde laves Sygehuse rundt omkring i Landet for et Antal Syge, der staar i et vist Forhold til Folketallet, men paa den anden Side er Sagen heller ikke saa farlig, som den synes, fordi man nu i alle Havnesteder skal ifølge Lov af 2den Juli 1880 have saadanne Epidemilokaler, og de Jorbringere, der stilles i § 22, vel med nogen Indskrænkning kunne fyldestgøres ved disse Epidemihuse. Sagen er jo den, at affet fra den væsentlige Befolking, som det vil medføre at bygge saadanne Epidemihuse over hele Landet, ville de paa flere Steder komme til at staa i Mennestealder uden nogenstunde at blive brugte. Det er tvivlsomt, om det ikke vilde være rigtigere at holde sig til den store Bemyndigelse, som Sundhedskommissionerne have efter § 4, hvorefter de kunne leie Lokaler, udtyre dem, expropriere private Lokaler, staffe Sygepleiere o. s. v., naar en Epidemi indtræder. Det,

jeg mest har imod § 22, er som sagt ikke selve Befolkningen, men at Sygehuse ville komme til at ligge i saa stor Afstand — lad os sige, at der bliver 3 eller 4 i et Amt — at de Syge ikke altid eller kun vanskeligt kunne transporteres til dem. Epidemien skal netop komme i Nærheden af et saadant større Sygehus, for at der skal kunne blive Brug for det. Jeg kender ikke nogen Statistik over Epidemierne her i Landet, men det kan vist godt antages, at der kan hengaa 20 Aar eller Mere, uden at der i en Jurisdiktion indtræder nogen Epidemi, der bliver at behandle for offentlig Regning, men dette Spørgsmaal kan jo blive Gjenstand for nærmere Forhandling i det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat. Lovforslagets §§ 23 og 24 handle om Udgifterne, og i disse Bestemmelser kan jeg være enig. De gaa ud paa, at de omtalte Sygehuse skulle bestyres for Kommunernes Regning, men at Kur og Pleie og alle Udgifter, som Sundhedskommissionens Fremgangsmaade under en Epidemi foranlediger, skulle deles efter det sædvanlige Forhold mellem de paagældende større Kommuner, o: Amtsrads kredsen, og Statskassen. Det er jo en stor Lettelse og vistnok en meget rigtig Fordelingsmaade. Jeg skal kun til Slutning gjøre en Bemærkning derved; det er, at der nok staar i Lovforslaget, at disse Udgifter skulle udredes forstudsvis, enten af Amtsradsrepartitionsskatten, dersom Epidemien er paa Landet, eller af Kæmmerkassen, dersom Epidemien er i en Kjøbstad, og at saa skal der gjøres et Regnskab over dem, og at, naar det Regnskab i sin Tid er affattet og godkendt, skal Statskassen erstatte det Halve, men at der dog er Noget, som jeg kunde ønske udtrykkelig optaget i Lovforslaget, nemlig at der maa sørges for, at Pengene strax kunne komme til Sundhedskommissionen. For at blive ved en Koleraepidemi et Sted i Landet, f. Ex. i Vandholm, hvor den har været en Gang, og hvor jeg kender Forholdene, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der oieblikkelig behøves en hel Del Penge, saa snart en saadan Epidemi indtræffer. Kan Sundhedskommissionen saa f. Ex. telegrafere til Amtmanden paa Amtsrådets Vegne: maa vi faae 1,000 eller 2,000 Kr.? Man vil ikke kunne fortænke Vedkommende, der sidder med Kassen, i, at de kunne have en vis Betænkelse ved at udbetale Pengene, naar der ikke foreligger Regnskab eller Forklaring; men Penge ere absolut nødvendige, for at man skal kunne gjøre Noget. Jeg vilde derfor ønske en Tilføining i Lovforslaget, der gik i den Retning, at Sundhedskommissionen kan være sikket paa, at den ikke selv foreløbig